

Toen ik ging zitten met m'n pen in de hand om de volgende gedachten op papier te schrijven, voelde ik ineens hoe de zon m'n werkkamer binnenscheen; licht en warmte omhulden me. En hoewel de zon er voordien ook al was, had ik haar niet opgemerkt. Ik sloot mijn ogen, richtte mijn gezicht naar het licht en haalde diep adem. Alle spanning en onrust vielen van me af. Alsof het licht en de warmte op mijn gelaat iedere angstvallige gedachte als sneeuw voor de zon deed verdwijnen en ik omspoeld werd met een warm rood licht dat ik voor m'n gesloten ogen zag. De geluiden op de achtergrond vervaagden en verloren hun betekenis. Ook vanbinnen werd ik stil en werd gewaar welke grote levensvreugde het zonlicht me schonk.

Ieder jaar mogen we ervaren wat de vroege lentezon met ons doet. Hoe haar licht en warmte nieuw leven schenkt en in de natuur de knoppen doet opengaan; en zo iets gebeurde er ook met mij. Een gevoel van vertrouwen, vreugde, levenszin en dankbaarheid leefde in me op. Ik was erdoor verrast, omdat - ondanks de blauwe hemel en de opkomende zon - mijn gemoed gekleurd was door het leed van mensen, het leed in de wereld, de gebeurtenissen in Oekraïne. Nu weten we allemaal dat leed niet enkel geschiedt in oorlogsgebieden, het is van alle tijden en ook hier kunnen we het ervaren. Alleen in oorlogsgebieden neemt het buitengewone en mensonwaardige proporties aan, die - als je er niet van wegstapt - ons allen raken. Het speelt zich af in het spanningsveld tussen macht en onmacht.

Wanneer zo iets gebeurt, kan duidelijk worden dat de scheidingslijn tussen macht en onmacht heel erg dun is. Dat het ook in ons leven speelt en ook wij van het ene in het andere kunnen vervallen. Overal waar macht ervaren wordt, is onmacht voorhanden. En overal waar onmacht ervaren wordt, is macht voorhanden. Het één sluit het andere niet uit. En houden we het bij onszelf, hoe het in ons eigen leven speelt, kunnen we vaststellen dat ook wij er niet aan ontkomen. Alleen al wanneer de volgende gedachten bijvoorbeeld ontstaan: *'Als jij dit niet voor mij wilt doen, ga ik dat heus ook niet voor jou doen!'* Of, zoals je bij kinderen wel eens hoort: *'... goed, dan ben ik je vriend niet meer!'* Het zijn tekenen van menselijke onmacht, het overkomt ons allemaal.

Hoe anders gaat de zon hiermee om? Heb je de zon wel eens horen zeggen: *'Als je je bord niet leeg eet, dan schijn ik morgen niet!'* Nee, zo iets kunnen alleen mensen zeggen die onmacht ervaren naar kinderen toe die hun bord niet willen leegeten. De zon schijnt en is er voor iedereen, ook voor die kinderen die hun bord niet hebben leegeten. En dat is de kracht van de zon: dat zij er voor iedereen is, voor alle mensen, voor de hele wereld. Zij maakt geen onderscheid, zij is niet kieskeurig, zij kiest niet

voor macht of onmacht, maar schenkt haar licht en warmte aan allen die zich in haar licht willen stellen. Zonder enige voorwaarde schenkt zij haar licht. Hoe vaak gebeurt het niet dat we wel in haar licht staan en haar warmte mogen ontvangen zonder dat we het bemerken? Ook al bemerken we het niet, ze gaat niet weg, ze is niet beledigd, of komt ze de volgende keer niet meer. Ze is trouw aan alle mensen, aan het leven zelf.

In het evangelie volgens Mattheüs in het 17^e hoofdstuk, dat zojuist werd gelezen, horen we hoe Jezus drie van zijn leerlingen meeneemt een hoge berg op en daar voor hun ogen verandert van gedaante. Het stukje evangelie lijkt wel heel ver van ons verwijderd te zijn, alleen al door de tijd waarin we leven, maar ook gewoon door het feit dat hier geen hoge bergen zijn. Toch wie de hoogte opzoekt, hetzij de bovenste verdieping van een flatgebouw, hetzij een kerktoren of een andere toren, krijgt een vergezicht te zien. En wie in de verte kijkt, ziet niet alleen verder, maar verlegt daarmee ook zijn horizon. Je ziet dan terugkijkend zowel in het verleden – de wereld waaruit je komt – als vooruit kijkend in de toekomst – de wereld waar je weer naartoe gaat.

Als we ons richten op enkele beelden uit het evangelie, zien we hoe ook hier het heden, het verleden en de toekomst aanwezig zijn. Het heden kunnen we vertegenwoordigd zien door de drie leerlingen: Petrus, Jakobus en zijn broer Johannes. Het verleden in de gedaante van Elia en Mozes, en het toekomstige in de lichtende gedaante van Jezus zelf. Wat daar gebeurt, kan ons vertellen dat, als we het geestelijke willen vasthouden - de macht willen behouden - zoals Petrus voorstelt door drie hutten te bouwen, het licht dat uit de toekomst ons tegemoet komt, hierdoor verduisterd wordt en angst ons overweldigt. Het is natuurlijk makkelijker gezegd dan gedaan: vertrouwen te vinden in iets wat je niet kunt grijpen, waaraan je je niet kunt vasthouden om dan niet te vervallen in angst als de onmacht als een golf over je heen rolt. En toch, de zon doet het ons elke dag voor. Ze schenkt haar liefde en warmte. Elke dag schenkt ze vertrouwen aan de wereld waar wij in leven.

Wie haar licht en warmte in zich opneemt, merkt hoezeer wij mensen met haar verbonden zijn. En in haar licht en warmte die ze elke dag opnieuw schenkt, kunnen we een ander licht waarnemen dat niet van buiten komt, maar zachtjes in ons gaat stralen, een licht dat uit mensenharten komt. Licht dat warmte brengt daar waar het koud is. Licht dat hulp biedt daar waar nood is. Licht dat niet van de zon afhankelijk is, maar zichtbaar wordt door te handelen, door te doen, door medeleven, door verbondenheid, door te schenken zonder er iets voor terug te willen; uit elke handeling, elk woord dat van harte komt. Dan wordt zichtbaar in mensen wat Jezus op de berg aan ons laat zien: zijn gedaanteverandering. Het licht komt niet meer van buiten, maar straalt van binnenuit de wereld in. En daar kan voor ons duidelijk worden: hoe helder de zon ook mag schijnen, hoezeer we van zonnewarmte omhuld zijn, [de ware liefdekracht komt uit mensenharten.](#)

Amen